

contemporary music festival
AF3KT
nydismuusikafestival
nydismuusikafestival

nüüdis-
muusika
festival

AF3KT

contem-
porary
music
festival

**XX Rahvusvaheline
Nüüdimuusika Festival „AFEKT“**
23.–29. oktoober 2021
Tartus ja Tallinnas

Hea nüüdismuusika sõber!

Aasta 2021 on eriline aasta. Festival „AFEKT“ tähistab oma 20. tegevusaastat. Juubelifestival peegeldub kavas mitmel viisil, mis on võimalikuks saanud tänu järjepidevale tegutsemisele.

„AFEKTI“ avalöök on, nagu juba traditsiooniks saanud, Saksamaal – 20. oktoobril esitleb maailma nüüdismuusika absoluutsesse tippu kuuluv Ensemble Musikfabrik maailma esiettekannetega viit eesti naisheliloojat Kölnis Komed-saalis. Festivali avakontsert Eestis sama koosluse ja kavaga on Noblessneri valukojas. Ansambli dirigeerib üks otsituid nüüdismuusika dirigente maailmas Clement Power.

„AFEKT“ teeb koostööd maailma vanima ja mainekaima nüüdismuusika festivaliga „Donau-eschinger Musiktage“, mis tähistas tänavu oma saja aasta juubelit – just see on koht, kus voolitakse maailma nüüdismuusika ajalugu

Eesti jaoks on väga oluline, et festivalide „AFEKT“, „Donau-eschinger Musiktage“ ja „rainy days“ ühistellimusena on valminud Enno Poppe „Hirn“, mis Eestis

Monika Mattiesen,
Festivali „AFEKT“
kunstiline juht

kõlab helilooja enda dirigeerimisel festivali lõppkontserdil ERSO esituses. ERSO kontserdil kuuleb ka Marianna Liigi teost „Kurzschluss“, mis tuli esiettekandele kaks aastat tagasi Luzerni festivalil. Samuti on märkimisväärne Chaya Czernowini teose „Fast Darkness II: I freeze and melt“ ettekanne ERSO kontserdil, olles alles teine selle teose esitus maailmas. Kõik need nimetatud aspektid näitavad „AFEKTi“ orgaanilist kuulumist maailma nüüdismuusika „vereringesse“.

Ent „AFEKtil“ on alati uudisteoste kõrval ette kantud ka nüüdismuusika klassikat. See-kord esindavad festivalil seda liini Pierre Boulezi, Giacinto Scelsi ja Karlheinz Stockhauseni teosed.

Juubelifestival esitleb mitmekülgset rahvusvahelise mainega karismaatilist eesti nüüdismuusikaskeene üht juhtfiguuri Taavi Kerikmäed, kes astub üles nii oma huvitavate instrumentidega üksi kui ka koos rahvusvaheliselt tunnustatud vabaimprovisaatori-löökpillimängija Lê Quan Ninhiga Prantsusmaalt. Eesti

nüüdismuusika *enfant terrible*’iks tituleeritud Andrus Kallastut näitab festival läbi müsteeriumi „Šamaani surm“, mida kantakse ette lavastatud *performance*’ina publiku interaktiivsel osalusel.

Juubelifestivalile kohaselt heidame ka väikese pilgu minevikku, kui 1. oktoobril avaneb vaatajatele/kuulajatele „Heli-rännak“, kus nii Tallinnas kui Tartus on tähistatud punktide juures QR koodi abil võimalik kuulata festivalil varasematel aastatel ettekandele tulnud teoste helinäiteid.

Festivalil peegeldame praegu maailma nüüdismuusika lavadel toimuvat Donaueschingeni festivali ja uusimate, praegu valminud ja nii Euroopas kui Eestis esiettekandele tulnud teoste kaudu. Samuti kiikame vabaimprovisatsiooni ja noteeritud partituuri piirimaile, uurime vabaimpro üleminekut noteeritud kompositsioonile.

Loodan, et iga juubeliaasta kontsert on suursündmus ja et saame koos nautida suurepärast festivali.

NELI AFEKTI **Rahvusvahelise Nüüdis-** **muusika Festivali „AFEKT“** **lõppkontsert**

29. oktoober kell 19
Estonia kontserdisaal

Kavas:

Marianna Liik – „Kurzschluss“
(2019, Eesti esiettekanne)

Chaya Czernowin – „Fast Dark-
ness II: I freeze and melt“ bass-
klarnetile ja kammerorkestrile
(2020)

Pierre Boulez – „Livre pour
cordes“ (1968)

Enno Poppe – „Hirn“ (2021,
Edela-Saksa Ringhäälingu (SWR),
Luxembourgi filharmoonia,
Luxembourgi filharmooniaorkestri
ning festivali „AFEKT“ ühistellimus)

Carl Rosman (bassklarnet)
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Dirigent Enno Poppe

Marianna Liik – vt lk 12.

„Teose pealkiri „**Kurzschluss**“
(„Lühis“, 2019) on inspireerinud
mind mitmel põhjusel ja mitmes
tähenduses.

Lühis (*short circuit*) kui ühen-
duse katkemine energia allikaga.

See väljendub liikumise lühiajalise
aeglustumisena või katkemisena.

Lühis kui valeühendus, mis
tekitab sädet ja valguse sähvatusi,
ootamatuid impulsse.

Lühist kui valeühendust võib
esineda ka juhul, kui vigane
vinüülplaat hakkab kordama ühte
ja sama muusikalist materjali.
Sellisel juhul on tegemist ühen-
dusega kahe kõrvuti oleva helivao
vahel. See ei ole antud juhul elekt-
riline, vaid mehaaniline ühendus.

Lühiseid ülekantud tähenduses
(peas on lühis, juhe jooksis kokku)
esineb sageli meis ja meie ümber.

Ka teose loomise protsessis
kogen ma mitmeid suuremaid ja
väiksemaid lühised – loomingu-
luse energia katkendlik kulgemine on
täiesti tavaline nähtus.“ (Marianna
Liik)

„Kurzschluss“ tuli esiette-
kandele kaks aastat tagasi
(1.09.2019) Šveitsis Luzerni festi-
valil, kui festivali orkestrit dirigeeris
Ruth Reinhardt; teose tellis Roche
Young Commissions.

Chaya Czernowin (s 1957) on
õppinud kompositsiooni Iisraelis
Tel Avivi muusikaakadeemias
Abel Ehrlichi ja Izhak Sadai
juhendamisel. 25-aastaselt siirdus
ta DAADi stipendiumi toel õppima
Saksamaale Dieter Schnebeli juurde,
seejärel 1986. aastal USAsse

Bardi kolledžisse, kus tema juhendajad olid Eli Yarden ja Joan Tower. Doktorikraadi omandas ta San Diego California ülikoolis, kus tema juhendaja oli Brian Ferneyhough. Seejärel võttis ta aega, et maailmas ringi sõita, õppis 1993–1995 erinevate stipendiumide toel Jaapanis ning Saksamaal ning ta ise peab seda perioodi oma komponistikäekirja kujunemisel väga oluliseks. Czernowin on töötanud San Diego California ülikoolis (1997–2006) ja Viini muusika- ja etenduskunstide ülikoolis (2006–2009) ning on alates 2009. aastast USA Harvardi ülikooli muusikaprofessor. Ta on ka olnud rahvusvaheliste suvekursuste külalislektor, nt alates 1990 Darmstadtis uue muusika kursustel. Ta on üks Stuttgardi lähedal asuva Solitude'i lossi akadeemia noortele heliloojatele mõeldud kursuste asutajaid, samuti on ta pidanud loenguid Iisraelis Tzliil Meudcani festivalil.

Czernowini loomingus on kammer- ja orkestrimuusikat, nii elektroonikaga kui ilma. Tema teoseid mängitakse enamikul olulistest uue muusika festivalidest üle maailma. Tal on neli ulatuslikku lavateost: „Prima ... ins Innere“ (2000, Müncheni biennaal), mille ajakiri Opernwelt valis aasta parimaks uuslavastuseks; „Adama“ (2004/5,

Salzburgi festival), ooper „Infinite Now“ (2017, Belgia Vlaamse ooperi, IRCAMi ja Mannheimi linnateatri tellimus – Opernwelti aasta parimaks nimetatud uuslavastus). Aastal 2020 pälvis suure tunnustuse tema ooper „Heart Chamber“ (Berliini Saksa ooperi tellimus, autori libreto). Czernowin oli 2005/06. aastal Salzburgi ja 2013. aastal Luzerni festivali helilooja-resident. Tema loomingule on iseloomulik püüdlus harjumatu, tundmatu helimaailma poole; müra ja seesuguste füüsikaliste parameetrite nagu kaal, tekstuuri pind (nt siledus, karedus), aeg jne kasutamine, et luua eluline, vistseraalne ja vahetu helikogemus eesmärgiga jõuda kaugemale stiilikonventsioonidest või ratsionaalsusest. Czernowin on pälvinud mitmesuguseid auhindu ja stipendiume, sh Kranichsteini muusikapreemia (1992), Ernst von Siemensi heliloojapreemia (2003), Rockefelleri fondi (2004), Guggenheimi fondi stipendium (2011), Heidelbergi kunstnikupreemia (2016). WERGO välja antud portree-CD „The Quiet“ tema viie orkestripalaga on pälvinud Saksa plaadikriitikute kvartaliauhinna (2016). 2017. aastal valiti ta Berliini kunstide akadeemia

liikmeks.

„**Fast Darkness II: I freeze and melt**“ („Püsiv pimedus I: ma külmun ja sulan“) on teose „Fast Darkness I: I can see your turned eyes from inside your body“ kaaslane. Mõlemas palas on oluline aeg – selle murdamine, venitamine, tihendamine. „Fast Darkness II“ on orkestri värvide poolest nagu värvimaailma idee 'valge valgel' analoog: seal on terve lõik, kust värv on eemaldatud. Žestide tsüklilised, kuid ettearvamatud liikumised, mis väljuvad kontrolli alt, nagu tuli – selle erinevad olekud kaitsvast soojusest kontrollimatu hävitava jõuni. See teos näib silmas pidavat ootamatuid liikumisi, mis jäävad nende kahe oleku vahele.“ (Chaya Czernowin) Teose esiettekanne oli 28. mail 2021. aastal Ensemble InterContemporaini esituses Matthias Pintscheri juhatusel.

Pierre Boulez (1925–2016) oli prantsuse helilooja, dirigent, mitmesuguste muusika-institutsioonide asutaja ning kogu oma tegevusega üks 20. sajandi mõjukamaid muusikategelasi. Ta on õppinud kompositsiooni 1940-ndatel Pariisi konservatooriumis Olivier Messiaeni ja René Leibowitzi juhendamisel ja

juba 1950-ndatel kujunes temast kiiresti üks avangardheliloojate liidreid. Boulez oli terve oma pika elu väga tegus ja aktiivne. Tema algatusel hakkas 1954. aastal Pariisis toimuma nüüdismuusika kontsertide sari „Domaine musical“. 1960. aastatel algas tema kõrgetasemeline sümfooniaorkestridirigendi karjäär: ta on olnud nt Clevelandi sümfooniaorkestri esimene külalisdirigent, BBC sümfooniaorkestri ja New Yorgi filharmoonikute peadirigent, Bayreuthi Wagneri pidustuste muusikajuht jne. Tema asutatud on ka nüüdismuusika üks lipulaevu Ensemble InterContemporain (1972). 1974. aastal rajas ta Pariisis akustika- ja muusika-uuringute keskuse IRCAM ja juhtis seda kuni 1991. aastani. Ta on elu jooksul pidanud ka palju loenguid, nt Darmstadtis suve- muusika kursustel, ülikoolides jm.

1940. aastate lõpul, kui Boulez oma karjääri alustas, oli muusikamaailm suhteliselt stabiilne ja justkui ootas uuen- dusi. 1948/49. aastal kirjutas ta keelpillikvarteti „Livre pour quatuor“. See oli tema esimene helitöö, kus polnud kasutatud klaverit. Kvartett tuli osade kaupa esiettekandele Donaueschingenis ja Darmstadtis aja- vahemikus 1955–1962; inter- preetidel oli ka võimalus selle osi

ja nende järjestust valida, samuti on Boulez siin esimest korda rakendanud serialismi printsiipe. Ent kuna tegu oli interpreetidele erakordselt kõrgeid nõudmisi esitava looga, otsustas Boulez selle ühel hetkel tagasi võtta ning teha see täiesti ümber, seades ta keelpilliorkestrile – „**Livre pour cordes**“ („Raamat keelpillidele“, 1968). Pierre Boulez: „Kui vaatasin keelpillikvarteti, mis oli ammugi valmis, uuesti läbi, nägin, et ettekandeprobleemid olid kvartetiga väga suured ja et neid lahendada, oleks tarvis dirigenti. Kuid dirigent kvarteti ees ei ole kuigi veenev, nii et otsustasin, et viis, kuidas saada sellest tekstist maksimum, oleks see orkestreerida. Kuid orkestratsiooni puhul ei saa jääda samale vaatevinklile, nii et mõtlesin muusika täielikult ümber ja kvarteti kahest osast, millest sai „Livre pour orchestre à cordes“, on muusika küll põhimõtteliselt sama, kuid seal on nüüd selline ideede üleküllus, et see on praktiliselt uus tükki.“

Esiettekannet oli samal, 1968. aastal, New Philharmonia orkestrit juhatas autor. 1988. aastal valmis omakorda revideeritud variant ja see kõlas esiettekkandes samuti autori juhatusel 1989. aasta jaanuaris.

Enno Poppe (s 1969) on Saksa helilooja, dirigent ja pedagoog. Ta on õppinud kompositsiooni ja dirigeerimist Berliini kunstide kõrgkoolis Friedrich Goldmani ja Gösta Neuwirthi juures, Karlsruhe kunsti- ja meediatehnoloogia keskuses on ta õppinud helisünteesi ja algoritmikompositsiooni. Alates 1998. aastast on ta olnud nüüdismuusika ansambli ensemble mosaik dirigent (ja esines sellega 2014. aastal Eesti heliloojate festivalil (s.o „AFEKTi“ varasem nimetus) Tartus ja Tallinnas). Ta on õpetanud kompositsiooni 2002–2004 Berliinis Hanns Eisleri nim muusikakõrgkoolis, samuti Darmstadt suvekursustel ja Grazi Impuls-akadeemias.

Temalt on teoseid tellinud Ensemble Modern, Ensemble InterContemporain, Ensemble Musikfabrik, Klangforum Wien, Lääne-Saksa ja Baieri Ringhääling, Schwetzingeri, Salzburgi, Berliini pidunädalad, Donau-eschingeni muusikapäevad, Müncheni muusikabiennaal ja „musica viva“, Berliini „Ultraschell“ ja „MaerzMusik“ jt.

Poppe loomingus on lavamuusikat: ooperid „IQ“ (2012), „Arbeit Nahrung Wohnung“ (2008); orkestriteoseid: „Keilschrift“ (2006), „Obst“ (2006), „Altbau“

(2008; kõlas ERSO esituses 2016. aasta „AFEKtil“), „Markt“ (2009), „Torf“ (2016, kõlas ERSO kontserdil 2018. aasta „AFEKtil“), keelpilliorkestriteos „Welt“ (2012), „Filz“ violale ja kammerorkestrile, „Ich kann mich an nichts erinnern“ (2005–2015) koorile, orelile, orkestrile. Põhilise osa tema loomingust moodustavad aga kammerteosed ja neid on „AFEKtil“ ettekandele toodud ridamisi: 2014. aastal kõlasid ensemble mosaik esituses autori juhatusel Tartus ja Tallinnas „Schrank“ ja „Salz“, Neue Vokalsolisten Stuttgart tõi aasta hiljem Estonia kontserdisaalis ettekandele tema „Wespe“, 2016 kõlas Elblagi kammerorkestri kontserdil „Tier“ ning Ensemble Resonanz esituses autori juhatusel keelpilliteos „Wald“, 2019. aastal esitas bass Andreas Fischer „Verbalkleid“i ja ensemble mosaik klaveritrio „Trauben“.

Enno Poppe on pälvinud rohkesti stipendiume ja auhindu, mh 2004. aastal Ernst von Siemensi, 2013. aastal Hans Werner Henze kompositsiooniahinna.

Oma tegevusest helilooja ja dirigendina on Enno Poppe mh kõnelnud nõnda: „Mulle on alati meeldinud kontserte anda, olen seega ümberlülitumisega harjunud, aga see ei õnnestu mul ühel ja

samal päeval. Ei saa anda kontserti ning minna siis hotelli ja hakata komponeerima – see on võimatu. Dirigeerides on töötempo kiire, see on enamasti periood, mil kolmele proovipäevale järgneb kontsert. Töölaua taga komponeerimise periood on seevastu aeglase iseloomuga. Mulle meeldib see protsesside kiirendus, mida pakub dirigeerimine vastandina komponeerimisele. Tähtis on teoste ettevalmistamise periood. Kui töötan oma looga ja pean ka midagi muud ette valmistama, pole see just kerge. Alati pole ka ühtemoodi. Kui helilooming lendab käes, on ka kõige muuga hästi. Olen oma tööstiiliga rahul ja püüan ühe kolmandiku aastast dirigeerida ja kaks kolmandikku komponeerida. See töötab päris hästi.“ (Monika Mattiesen, „Vastab Enno Poppe“ – Teater. Muusika. Kino, 2019 nr 1)

„**Hirn**“ („Aju“, 2021). „Taas kasutatakse hea meelega väljendit „liiga intellektuaalne“. See on üldiselt mõeldud halvustama mõtlemist ja pärineb ebaseeldivast, väga saksapärasest traditsioonist, mis peab mõistust hinge vastandiks. Tegelikult teeb aju (*Hirn*) kõike. Hüpnos on aju-protsess, transs käivitub ajus. Aju on meie suurim suguorgan. Kus peaks olema hing, kui mitte ajus? Oma teoses jälgin, kuidas heliruum

pidevalt muutub. Muusika on kiire, muutused aeglased. Mida enam muusika energiatase tõuseb, seda enam kaotame oma orientatsiooni. Ikka ja jälle kogen, et ratsionaalselt kavandatud tellimused toovad kaasa meele- tuse ja kontrolli kaotamise. Seda seetõttu, et usaldan muusikat rohkem kui kalkulatsiooni. Kuid kõik see, nii kontroll kui ka hullus, on teineteisele ühes kohas väga lähedal: ajus.“ (Enno Poppe)

Teos tuli esiettekandele tänavu 15. oktoobril Donaueschingeni muusikafestivalil, kus see kõlas Luxembourgigi filharmooniaorkestri esituses Ilan Volkovi dirigeerimisel.

Carl Rosman on sündinud Inglismaal, klarnetit õppis ta Austraalias Melbourne'is Phillip Miecheli juures ja Sydneys Peter Jenkini juhendamisel, lõpetades magistrikraadiga Sydney muusikakonservatooriumi. 2002. ja 2003. aastal resideeris ta Stuttgartis Solitude'i lossi akadeemia juures. Carl on esinenud solistina kogu Euroopas, Austraalias, USAs, Jaapanis ja Lõuna-Koreas. Ta on mänginud paljudel festivalidel, nt Huddersfieldis, festivalil „Sydney Spring“, Melbourne'is, Perthis, Adelaide'is, Akiyoshidais, 1997. aasta ISCMi festivalil „World Music Days“

(„Maailma muusika päevad“) ja 1994. aastal Darmstadt'i suvekur- sustel, kus temast sai esimene Austraaliast pärit Kranichsteini muusikapreemia laureaat. Ta on ansambli ELISION liige ja koos Mark Knoopiga libra ensemble üks kunstilisi juhte, samuti on ta esinenud paljude ansamblitega, nt Ensemble Modern (Frankfurt), Ensemble SurPlus (Freiburg), Reservoir (UK), Melbourne Sym- phony, Ensemble Offspring, ChamberMade Opera, Gavin Bryars Ensemble jpt. Ta on ka dirigeerinud paljusid ansambleid, kandes ette nüüdisheliloojate loomingut, nt Alban Bergi kammerkontsert ja Boulezi „le marteau sans maître“, Cage'i kontsert klaverile ja orkestrile; ta on teinud koostööd heliloojatega, nt Brian Ferneyough (kelle teost „Time and Motion Study“ I on ta esitanud neljal mandril ja salves- tanud ELISION Ensemble'iga), Michael Finnissy, Chris Dench, Gavin Bryars, James Dillon, Liza Lim, Adam Yee, Richard Barrett jpt. Talle kirjutatud teoseid: Chris Dench – „ruins within“ sooloklar- netile, Liza Lim – „INGUZ: fertility“ klarnetile ja tšellole, Richard Barrett – „interferents“ kontrabassklarnetile jne. Ta ka kirjutab muusikast; tema artiklid Liza Limi ja Chris Denchi loomin-

gust on ilmunud ajakirjas Musik und Ästhetik, samuti kirjutab ta regulaarselt väljaannetele International Record Review, Symphony Australia, Universal Music Australia ja ABC Classics.

Triin Ruubel on lõpetanud Tallinna muusikakeskkooli ja Saksamaal Rostocki kõrgema muusika- ja teatrikooli (Petru Munteanu klass). Õpingute ajal osales ta mitmetel konkurssidel, võites mh I preemia ja kaks eripreemiat Kloster Schöntali rahvusvahelisel viiuldajate konkursil. Huvist kaasaegse muusika vastu asutati koos sõprade-õpingukaaslastega 2011. aastal Rostockis uue muusika ansambel Neophon; sealt tekkis koostöö kaasaegsete heliloojatega, nt Wolfgang Rihm, Peter Ruzicka ja Jörg Widmann. Olulisel kohal tema repertuaaris on ka kaasaegsed sooloteosed. Solistina on Triin astunud üles orkestrite ees Eestis ja välismaal, sh ERSO, Tallinna Kammerorkester, Bolzano Haydni orkester, Orchestre des Jeunes d'Île-de-France, Balkani festivali-orkester, Norddeutsche Philharmonie Rostock, Poola kammerfilharmonia, Vorpommerni filharmonia, Rahvuste filharmonia-orkester, dirigentideks Neeme Järvi, Arvo Volmer, Justus Frantz

jt. 2015. aastast on Triin ERSO kontsertmeister. Ta on olnud Deutsche Kammerphilharmonie Bremeni ning Pariisi filharmonia-orkestri külaliskontsertmeister. 2015. aastal alustas ta õpetamist Eesti muusika- ja teatriakadeemias. Triin on ka Järvi akadeemia meistrikursustel juhendaja ning Eesti Festivaliorkestri liige. Meistriklassid on teda viinud ka Saksamaale ning Portugali. 2018. aastal oli tal koos kaksikõe Kärt Ruubeliga debüüt Berliini filharmonias. 2020. aastal ilmus Triinu esimene CD ERSO ja dirigent Neeme Järviga. Rahvusvahelises meedias palju positiivset vastukaja saanud albumil kõlavad E. Elgari viiulikontsert ja W. Stenhammari „Kaks sentimentaalset romanssi“.

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester (ERSO) on vanim ja mainekaim regulaarselt tegutsev sümfooniaorkester Eestis, sel hooajal täitub orkestril 95. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse

aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots (1939–1944), Paul Karp (1944–1950), Roman Matsov (1950–1963), Neeme Järvi (1963–1979 ja 2010–2020), Peeter Lilje (1980–1990), Leo Krämer (1991–1993), Arvo Volmer (1993–2001), Nikolai Aleksejev (2001–2010).

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Viimased olulised välisesinemised olid 2019. aastal, kui ERSO ja Neeme Järvi avasid Prantsuse Raadio maineka MontPELLIER' muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuld-saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinumi Dvoráki saalis ja Brengenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksa-maal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini kontserdimaja, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmonia suur saal ja Maria teatri kontserdisaal, Kölni filharmonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnunud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskeimad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärase koostöö on ERSO-ist selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust erso.tv, kus saab vaadata kõiki orkestri *live*-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

Sel hooajal toob ERSO publikuni seitse kontserdisarja, sh kaks täiesti uut: „Maa laul“, mis keskendub keskkonnateemadest inspireeritud muusikale, ning hilisõhtune lõögastava loomuga muusikaelamusi pakkuv „Audio-spaa“. ERSO ette tulevad nii

parimad eesti kui ka välismaised
interpreetid, sh mitmed, kelle
kontserdid vahepealsete piirangute
tõttu edasi lükkusid.

Novembris osalevad ERSO ja
Olari Elts Poolas rahvusvahelisel
Kesk- ja Ida-Euroopa muusika-
festivalil „Eufonie“.

Afekti toetajad

E · R · · O

KLASSIKA
RAADIO

ENSEMBLE
MUSIKFABRIK

KULTUURIMINISTEERIUM

ERSO toetajad

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

BioBlock®

Festivali meeskond

Monika Mattiesen	festivali kunstiline juht, produtsent
Gregor Kulla	produtsendi assistent
Rebekka Airin Siimer	produtsendi assistent
Virge Joamets	toimetaja
Mette Mari Kaljas	kujundus
Kersti Voogre	kujundus
Katrina Kolk	festivali koduleht
Margot Männik	turundus
Kertu Süld	turundus
Roland Siiroja	logistika ja transport
Trükk	Jajaa OÜ

Vabatahtlikud

**Andrea Sordano, Uik Leete,
Trevor Kinna, Karin Rosie Viilup,
Julia Janiak, Bianca Saal, Teele-Liis Tiidor,
Eliise Marie Olesk, Henri Särekanno,
Ilo Tuule Rajand, Karl Eerik Valkna,
Lena Kurg, Adena Anton, Marje Ingel**